

Arrest

nr. 91 594 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 3 november 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, dienen op 4 november 2009 elk een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarbij wordt vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielverzoeken en zij zich bijgevolg aldaar dienen aan te bieden. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienen op 25 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arresten met nummers 43 227 en 43 228 van de Raad van 11 mei 2010 worden de ingestelde beroepen tot nietigverklaring verworpen.

1.5. Verzoekers dienen op 8 juni 2011 elk een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 9 augustus 2011 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 7 juli 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[H. D.] [R.R.: ...] geboren te [...] op [...]
Eveneens gekend als: °[...], nationaliteit: Servië
[P. V.] [R.R.: ...] geboren te [...] op [...]
+ kinderen
[H. A] geboren te [...] op [...]
[H. M.] geboren te [...] op [...]
[H. J.] geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Kosovo
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [P.V.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 30.05.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoekers om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens stellen zij dat er sprake is van een interne contradictie.

Zij verstekken volgende toelichting:

[...]

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter, §1 stelt het volgende:

[...]

In casu heeft de ambtenaar-geneesheer van de DVZ een raadpleging gehad met betrokkene (mei 2012).

Er wordt vastgesteld door de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster lijdt aan paranoïde depressie, die met de huidige medicatie redelijk stabiel is (antidepressiva, antipsychoticum en kalmeermiddelen).

Echter, de toegankelijkheid tot de nodige medische verzorging en opvolging zijn in dit dossier niet onderzocht.

Nergens wordt in het medisch advies, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, melding gemaakt van de beschikbaarheid noch van de toegankelijkheid van behandeling van verzoeksters' aandoeningen in haar land van herkomst.

Zelfs indien de aandoening van verzoekster geen aandoening zou zijn met een zekere graad van ernst – quod non – dan nog is het niet voldoende om te stellen dat aan de vereisten van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet voldaan zou zijn zonder een onderzoek te doen naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische verzorging die verzoekster nodig heeft.

Immers de wet stelt dat er sprake moet zijn van een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de aanvrager OF een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Het feit dat verzoekster aan een medische aandoening lijdt staat buiten twijfel en wordt erkend door tegenpartij.

Deze geneesheer-expert is dan ook een wettelijke verplicht beschikbaarheid en toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te beoordelen en, indien er geen behandeling beschikbaar/toegankelijk zou zijn, dit gebrek aan behandeling een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is echter niet gebeurd!

Verzoekster wenst er uitdrukkelijk op te wijzen dat de ambtenaar-geneesheer zelf stelt dat haar toestand heden redelijk stabiel is dankzij de medicatie die zij nu toegediend krijgt...

Nergens wordt melding gemaakt naar hoe de situatie van verzoekster zou zijn moest zij deze medicatie niet krijgen, omdat de zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn voor verzoekster in haar land van herkomst.

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 75 052 d.d. 14.02.2012:

Uit grondige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze daarin de medische problematiek van de verzoekende partij, de behandelingsmogelijkheden, de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst van de verzoekende partij heeft beoordeeld. Uit het advies blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer een beoordeling maakte van de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die in de bestreden beslissing zelfde beoordeling van deze toegankelijkheid heeft onderzocht, beoordeelde toegevoegd.

In zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus de beoordeling van de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen zelf heeft verricht en er hierover geen advies werd verschaft door de ambtenaar-geneesheer, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat deze rechtspraak aanhaalt dat niet enkel de beschikbaarheid doch ook de toegankelijkheid van medische zorgen dient te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer maar dat in casu zelfs geen onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid van de medische zorgen.

Indien in aangehaald dossier reeds sprake is van een motiveringsfout, dan is er a fortiori in deze zaak een gebrek aan motivering.

De bestreden beslissing is derhalve ondeugdelijk gemotiveerd en moet vernietigd worden.

[...]

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Gezien het voormelde, nl. het feit dat de arts-attaché van Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige adequate medische behandelingen te onderzoeken, is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het dossier blijkt dat op geen ander moment er ook maar enige analyse gemaakt werd van de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de zorgen.

De bestreden beslissing is, gezien het voorgaande, onzorgvuldig gemotiveerd en dient aldus te worden vernietigd. [...]"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de ziekte van verzoekster geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een ziekte is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 30 mei 2012, dat onder gesloten omslag eveneens ter kennis werd gebracht aan verzoeker en dat deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, waarin wordt geduid dat er geen sprake is van een aandoening die een directe bedreiging vormt voor het leven van verzoekster. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig is, dat deze is behept met een interne tegenstrijdigheid of dat deze hen niet het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9ter van Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstige §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgelegd na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers de bestreden beslissing niet betwisten in zoverre hierin wordt gesteld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Wel voeren zij aan dat in voormelde wetsbepaling tevens sprake is van een ziekte die *“een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* en dat hieruit volgt dat zelfs indien de aandoening van verzoekster niet een zekere graad van ernst heeft alsnog een onderzoek dient te

gebeuren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen. Deze redenering van verzoekers kan evenwel niet worden gevolgd. Er dient immers te worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat zelfs ingeval er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland of het land waar verzoekster verblijft haar aandoening nog geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers kunnen aldus evenmin worden gevolgd waar zij aangeven dat geen melding wordt gemaakt van *“hoe de situatie van verzoekster zou zijn moest zij deze medicatie niet krijgen, omdat de zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn voor verzoekster in haar land van herkomst”*. Er wordt immers aangegeven dat de ziekte van verzoekster in dat geval geen aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandeling en bijgevolg niet voldoende ernstig is om aanleiding te kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden ingezien dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij van oordeel is dat de ziekte van een vreemdeling niet voldoet aan de vereiste ernst voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verder alsnog moet overgaan tot een beoordeling van het voorhanden zijn van een adequate behandeling in het herkomstland en van de toegankelijkheid van deze behandeling. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij aangeven dat in alle gevallen de ambtenaar-geneesheer wettelijk verplicht is de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland te onderzoeken. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoekers met hun uiteenzetting geen concrete elementen aanbrengen dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van de ernst van de aandoening van verzoekster in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, geleet op de aangebrachte medische stukken, is gesteund op incorrecte feiten of dat deze kennelijk onredelijk of onwettig is.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet – dat aan de basis ligt van de door verzoekers geciteerde rechtspraak van de Raad – volgt verder ook geenszins een verplichting voor de ambtenaar-geneesheer om steeds alle daarin vermelde elementen na te gaan. Hieruit blijkt enkel dat indien een onderzoek van deze elementen zich opdringt, dit onderzoek dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer. Los van het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de feiten zoals deze thans voorliggen gelijk zijn aan de feiten zoals deze voorlagen in deze rechtspraak.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet de vreemdeling bij zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat op de vreemdeling een verplichting rust om minstens een begin van bewijs over te maken aangaande de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst. Verzoekers hebben noch in hun aanvraag, noch in hun verzoekschrift enige inlichtingen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster geen toegang heeft tot een adequate behandeling in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat enkel in verzoekers actualisatie daterend van 29 december 2011 melding werd gemaakt van het gebrek aan adequate medische verzorging in hun thuisland. Zij staafden deze bewering echter niet met enig begin van bewijs.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers tevens geschonden achten – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.6. Verzoekers lichten verder niet toe welk algemeen rechtsbeginsel zij geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke van de vereiste precisie als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

3.2.7. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten of beslissing tot verwijdering bevat. Gelet op het gegeven dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de aandoening van verzoekster geen ziekte is die bij terugkeer een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een ziekte is die in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is, kan ook niet worden afgeleid dat het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoekster in strijd is met artikel 3 van het EVRM (*cf.* Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekers niet aantonen dat verzoekster haar behandeling als gevolg van de bestreden beslissing zal worden stopgezet en dat ook geen enkel concreet gegeven voorligt dat in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf van verzoekster geen behandeling beschikbaar is en zij aldaar niet de vereiste opvang kan genieten, bijvoorbeeld van haar gezinsleden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS